

Летите додому чи в гості? – помолитись, запитала збен-тежену Віру монахи-ня.

– До тітки. Трохи боязко. Ніколи не літала.

– А я часто літаю. З місією. Проте найміліші подорожі до України, – розповідала з «діаспорним» акцентом сусідка. – Мій рід походить із західноукраїнського містечка. Я народилася в Америці. Тато з мамою наполягли, щоб вивчили українську. Вони дуже шанували традиції.

– Я також із Західної України. Розмова заспокоїла. В ілюмінатор заглядало сріблясто-золоте небо. І Віра здавалося, що хмари несуть великий літак, наче пір'їнку.

...Вона досі дивується, що візу відкрили. У неї ж – ні чоловіка, ні статків. Поїздку спонсорув тітка. І квиток купила. Жінка знову й знов поверталася спогадами в минуле.

– Ти ж не проти розлучення? – кинув Юрко, збираючи свої речі.

– Таки йдеш до неї? – з боком мовила Віра.

– Тату, а я? – втрутилася донька. – Мені вісімнадцять. Маю право вирішувати, де і з ким жити.

– Уляно?! Що ти таке кажеш? – Вірі аж біля серця замліло.

– А що? Дора, ну... татова майбутня дружина, мені одяг дарує, косметику. В неї велика квартира. Дача. Вона вміє заробляти гроші. Ще дві нові точки на ринку відкрила. Не те, що ти, мамо. Усім в будинку уколи за дякую робили. Наче Мати Тереза. Крім того, тато моє навчання в коледжі оплачує, а не ти зі своєї убогої медсестринської зарплати.

« – Для долі вік не перепона. Можливо, щастя чекає вас на краю землі, а може, в дорозі до вас. »

Донька повторювала слова свекруки. Та завжди вважала, що Віра – не пара долі й сина.

– Ось ти, мамо, розповідаєш, яка добра тітка Софія. Виховувала тебе з дядьком Яковом. Просто пошкодували сироту, бо своїх дітей не мали. А двокімнатну квартиру в «панельці» залишили з радості, що виграли «зелену карту».

ТЕЛЕПРОГРАМА 29 СІЧНЯ – 4 ЛЮТОГО ВОЛИНЬ 16 ТЕЛЕНАЛІВ

На поворотах долі

ЩАСТЯ НА КРАЮ ЗЕМЛІ

Віра вперше подорожувала літаком. Ще й так далеко. З України – до Америки. Аж зіщулилася у стільці, коли шасі відірвалися від землі. Старша черниця, яка сиділа поруч, почала молитися. Віра й собі перехрестилася

Могли б, кім рідвняних посилок, і доларів підкинути, якщо так тебе люблять.

...Юрко вже майже два роки живе з Дорою. Бізнесують обоє на ринку. Та й Уляна більше в них.

Коли збиралася в поїздку, донька зневажливо хмикнула:

– Навіть не прошу нічого привезти. Своїх грошей у тебе нема. А в тітоньки не попросиш.

Віра й незчулася, як розповіла про своє життя сусідці.

– Тільки Господу відомо, чому так все складається. А ви ще така молода, – почула у відповідь.

– Ужє сорок.

Черниця усміхнулася: – Для долі вік не перепона. Можливо, щастя чекає вас на краю землі, а може, в дорозі до вас.

– Та це я в дорозі до щастя. Зустрінуся з тіткою. Вона ж мені з тринадцяти років маму замінjala. Пробач Америку, океан. Почуваюся, наче дитина в очікуванні дива.

...Софія з Яковом Віра також розповіла все як є. Тітка з дядьком засмутилися. Намагалися розважити племінницю підготовкою до свят.

– Ми запросили сусіда на

Різдво, – сказала Софія. – Він недавно вселився у дім, який отримав у спадщину. Приязний чоловік. Крім цього дому, має ще на березі океану – для відпочинку. Коли почув, що приїжджає наша донька з Європи (думаю, Вірунцю, ти не проти, що ми вже так представили – бо так і вважаємо), Ентоні запропонував усім поїхати туди. У нього є невеличкий моторний човен. У тебе як з англійською? Послухала мене, підтягнула трощики?

– На якусь ходила. – За сватином столом Віра почувалася трохи незручно. Мало розуміла з того, що говорив гість. Благо, тітка з дядьком були за перекладачів. Нтігалися від його поглядів, які час від часу логали на собі. Полегшено зітхнула, коли Ентоні подякував і пішов.

Наступного ранку вирушили до океану. Зночілюво. День пролетів для Віри, наче мить. Стільки емоцій, вражень. Уперше в житті побачила захід сонця над океаном.

Повечерявши в місцевому ресторані, збиралися спати. Віру сон не брав. Тихенько виїшшла з будинку. За кілька кроків океан. І безмежне зоряне шатро теплого каліфорнійського неба. Скляла руки човником, підставила під нічні небеса. В долоні падали не зорі – короткі миті життя.

Ентоні спостерігав за Вірою. На фоні океану ця вродлива тендітна жінка здавалася такою маленькою і беззахисною. Чому, коли вона сміється, в очах сум? Зловив себе на думці, що давно так ніжно не думав про жінок. Після смерті дружини мав короткі

романи. Але не зустрів такої, як його покійна Емілі.

Ентоні чекав, коли Віра повертатиметься в будинок.

– Вам подобається океан? – запитав, повільно вимовляючи слова, аби гостя його зрозуміла.

– Так. Він чудовий. Це казка для мене. Дякую за запрошення.

Присіла на сіднях тераси. Задумливо дивилася на водне безмежжя. Ентоні дивився на неї.

...Незчулася, як пролетів час. Уже сплавовані подарунки. Софія ховає сльози. Звикала до тутешнього життя, але за племінницею та рідною землею тужить. Завтра прощальна вечір.

Ніжність Ентоні до Віри змінилася на закоханість. Він хотів, аби з її очей зник смуток. Ловити разом із нею зорі над океаном. Оберегітати. Він дізнався від Софії, що Віра незаміжня. У неї доросла донька. Втримати б цю жінку. Але її чекає дорога.

Софія з Яковом запросили на прощальну вечірку Ентоні. Софія запитила, що сусід не байдухий до Віри. Знала, що він удивець. Не має дітей. Жив, поки не отримав пристойну спадщину, на півночі країни. Має гарну роботу. І характер ніби нічого. Чи здогадується Віра про його почуття? Ентоні прийшов із подарунком для Віри. Приніс квіти і намисто з мушлів...

– Ти б раніше, Віруно, спати лягла. В дорозі добре не відпочинеш.

– Ще трішки на вулиці посиджу. Помилуюся снічевим теплом. Коли ще таке випаде?

Ентоні вийшов на терасу свого будинку. Думав: чому було не сказати цій жінці, що вона йому подобається? Не запитати, коли знову приїде до мамі Софії?. Його серце підстрибувало від радості, коли побачив Віру на подвір'ї.

– Міс Віра, – поклав тихенько.

...Не почула, вже йшла спати. Того вечора, коли літак уже набирав висоту, Ентоні зважився поговорити з Софією. Попросив, аби запитала Віру, чи погодиться спілкуватися з ним. Зізнався, що вона йому подобається і він жалкує, що не сказав про це сам.

Віра добиралася додому. А на ній чекало повідомлення від тітки Софії. Жінка ще не знала: мине час, і великий лайнер знову понесе її у далечність. І вона ловитиме зорі щастя під теплим каліфорнійським небом. Разом з Ентоні. На краю землі. Бо далі – океан... ■

ПОНЕДІЛОК, 29 СІЧНЯ

Т Б

Table with TV channels (UT-1, ICTV, etc.) and program schedules for Monday, Jan 29.

Table with TV channels (ICTV, NOVYI KANAL, etc.) and program schedules for Monday, Jan 29.

Table with TV channels (MEGA, РТБ, etc.) and program schedules for Monday, Jan 29.

Table with TV channels (K-1, 2+2, etc.) and program schedules for Monday, Jan 29.

Table with TV channels (VOЛИНСЬКЕ ТБ, НОВА ВОЛИНЬ, etc.) and program schedules for Monday, Jan 29.

